

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΑΜΠΟΥΝΤ.

Τήν Κυριακήν τοῦ Τελώνου καί Φαρισαίου, ἡμέραν ἐνάρξεως τοῦ Τριωδίου, 27^{ον} Ἰανουαρίου /9^{ον} Φεβρουαρίου 2014, ἐτελέσθη θεία Λειτουργία εἰς τήν Ἑλληνορθόδοξον (Rum Orthodox) Κοινότητα τοῦ Πατριαρχείου εἰς τήν κώμην Ἀμπούντ, πλησιόχωρον τῆς Ραμάλλας.

Ἡ ἐν λόγῳ Κοινότης τοῦ Πατριαρχείου ἀριθμεῖ περί τά 1500 μέλη καί ἔχει ὡς λειτουργικόν κέντρον αὐτῆς Ἱερὸν Ναόν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, διατηροῦντα εἰσέτι ἔντονα τά στοιχεῖα τῆς πρωίμου Βυζαντινῆς Ἀρχιτεκτονικῆς.

Τήν ἐν λόγῳ Κοινότητα ἐπεσκέφθη διὰ λόγους ποιμαντικούς ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος καί ἐτέλεσε τήν θείαν Λειτουργίαν, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀβήλων κ. Δωροθέου, τοῦ Γέροντος Ἀρχιγραμματέως Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Τελετάρχου Ἀρχιμανδρίτου π. Πορφυρίου, τοῦ Προϊσταμένου τῆς ἐν λόγῳ Κοινότητος, Οἰκονόμου π. Ἐμμανουήλ τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Εὐλογίου καί τοῦ Ἱεροδιακόνου Διονυσίου καί συμμετεχόντων καί ψαλλόντων τῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν τῆς ἐνορίας ταύτης ἐν εὐλαβείᾳ καί κατανύξει.

Πρὸς τό εὐσεβές ἐκκλησίασμα τοῦτο ἐκήρυξε τόν θεῖον Λόγον ὁ Μακαριώτατος, ἔχοντα ὡς ἔπεται:

«Εἶπεν ὁ Κύριος. Ὅτι πᾶς ὁ ὑψῶν ἐαυτὸν ταπεινωθήσεται, ὁ δέ ταπεινῶν ἐαυτὸν, ὑψωθήσεται», (Λουκ. 18,14).

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Σήμερον ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία τῇ χάριτι καί τῷ ἀπείρῳ ἐλέει τοῦ Πανοικτίρμονος Θεοῦ εἰσάγει ἡμᾶς εἰς τό τῆς προετοιμασίας στάδιον, δηλονότι τῆς ἀγίας καί μεγάλης Τεσσαρακοστῆς διὰ τῆς τοῦ Τελώνου καί τοῦ Φαρισαίου ἐν τῷ ἱερῷ Εὐαγγελίῳ παραβολῆς μνεῖαν ποιουμένης. «Μὴ προσευξώμεθα φαρισαϊκῶς ἀδελφοί», λέγει ὁ μελωδός, «ὁ γάρ ὑψῶν ἐαυτὸν ταπεινωθήσεται, ταπεινωθῶμεν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ τελωνικῶς διὰ νηστείας κράζοντες: Ἰλάσθητι ἡμῖν ὁ Θεός, τοῖς ἁμαρτωλοῖς».

Ἐπί πλέον δέ κατὰ τήν παροῦσαν ἡμέραν σὺν θεῷ ἀρχόμεθα καί τοῦ λειτουργικοῦ βιβλίου τῆς Ἐκκλησίας γνωστοῦ ὡς Τριωδίου. Τό βιβλίον τοῦτο ἐμελούργησαν ἄριστα καί ὡς ἐχρῆν κατὰ τόν Συναξαριστὴν οἱ ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κινούμενοι Ἅγιοι καί Θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, σκοποῦντες εἰς προπαρασκευὴν ἡμῶν καί ἐτοιμασίαν πρὸς τοὺς πνευματικούς ἀγῶνας τῶν νηστειῶν καί τῆς προσευχῆς, ἀλλὰ καί τῆς μετανοίας.

Νηστεία, μετάνοια, καί προσευχή, ἀγαπητοί μου, εἶναι τά πνευματικὰ μέσα προετοιμασίας πρὸς ἔλεγχον καί ὑπερνίκησιν τοῦ σαρκικοῦ φρονήματος καί συνεπῶς πρὸς κατόρθωσιν τοῦ ἐξαγνισμοῦ τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματος καί τῆς

καθάρσεως τοῦ νοός.

Αὐτός οὗτος ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὅταν ὠδηγήθη ὑπό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τήν ἔρημον, διά νά πειρασθῆ (νά δοκιμασθῆ ὡς ἄνθρωπος) ἀπό τοῦ διαβόλου καί ἀγωνισθῆ νικηφόρως κατ' αὐτοῦ, ἐνήστευσεν ἡμέρας τεσσαράκοντα καί νύκτας τεσσαράκοντα, (Ματθ. 4, 1-2). Ὁ ἴδιος ὁ Σωτήρ ἡμῶν κηρύσσει λέγων: «οὐκ ἐλήλυθα καλέσαι δικαίους, ἀλλά ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν», (Λουκ. 5,32).

Ἐξ ἄλλου ὁ Κύριος ἔλεγε πρὸς τοὺς μαθητάς Του καί παραβολήν, διά νά τοὺς διδάξῃ ὅτι πρέπει πάντοτε αὐτοί νά προσεύχωνται καί νά μὴν ἀποκάμνουν καί ἀποθαρρύνωνται, ἐάν αἱ προσευχαί των δέ εἰσακούωνται ἀμέσως. «Ἐλεγε δὲ καί παραβολήν αὐτοῖς πρὸς τὸ δεῖν πάντοτε προσεύχεσθαι αὐτοὺς καὶ μὴ ἐκκακεῖν», (Λουκ. 18,1).

Διά τῆς νηστείας τῆς μετανοίας καί τῆς προσευχῆς ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία ἐπιδιώκει τήν κοινωνίαν καί συμμετοχὴν ἡμῶν εἰς τήν ἐν Χριστῷ ζωὴν, ὡς διδάσκει ὁ σοφὸς Παῦλος: «ἐάν τε γὰρ ζῶμεν, τῷ Κυρίῳ ζῶμεν, ἐάν τε ἀποθνήσκωμεν, τῷ Κυρίῳ ἀποθνήσκομεν. ἐάν τε οὖν ζῶμεν ἐάν τε ἀποθνήσκωμεν, τοῦ Κυρίου ἐσμέν. εἰς τοῦτο γὰρ Χριστὸς καὶ ἀπέθανε καὶ ἀνέστη καὶ ἔζησεν, ἵνα καὶ νεκρῶν καὶ ζώντων κυριεύσῃ.

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡ ἁγία καί μεγάλη Τεσσαρακοστή εἶναι στάδιον πνευματικόν, ὅπου ἡμεῖς οἱ πιστοί, τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, δηλονότι τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, καλούμεθα νά ἀγωνισθῶμεν καί νά παλαίσωμεν τὰ πάθη μας καί «πάντα τὰ βέλη τοῦ πονηροῦ τὰ πεπυρωμένα σβέσαι», (Ἐφ. 6,16), κατὰ τὸν θεῖον Παῦλον.

Τόσον ἡ νηστεία, ἡ ὁποία εἶναι θεραπαινίς -ὑπηρετρία τῆς μετανοίας, ὅσον καί ἡ προσευχή ἡ ὁποία εἶναι συνομιλία, διάλογος καί ἐπικοινωνία μέ τόν ζῶντα καί ἀληθινόν θεόν, ἀποτελοῦν τόν βαθύτερον σκοπόν τοῦ σταδίου τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Προϋπόθεσις, βεβαίως, τῆς προσευχῆς εἶναι ἡ συντριβὴ καί ταπείνωσις τῆς καρδίας. Ὅταν προσευχόμεθα, θά πρέπει νά ἔχωμεν συνείδησιν τῆς ἀναξιότητος καί ἁμαρτωλότητός μας, ὡς ὁ Τελώνης τῆς σημερινῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς. Ἀντιθέτως, θά πρέπει νά ἀποφεύγωμεν μέ κάθε τρόπον τήν προσευχήν τοῦ Φαρισαίου, ὡς μᾶς συμβουλεύει ὁ μελωδός: «Μὴ προσευξόμεθα φαρισαϊκῶς, ἀδελφοί». Καί τοῦτο, διότι, ὡς λέγει ἡ Ἁγία Γραφή: «Κύριος γάρ ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν», (Παροιμ. 3,34). «Κρεῖσσον γάρ ἔστιν ἁμαρτάνοντα ἐπιστρέφειν ἢ κατορθοῦντα ἐπαίρεσθαι».

Παράδειγμα ταπεινώσεως ἀνεδείχθη καί ὁ σήμερον τιμώμενος μέγας Πατήρ τῆς Ἐκκλησίας Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῆς ἀνακομιδῆς τῶν λειψάνων αὐτοῦ. Οὗτος ὁ μέγας Πατήρ, «τό ὕψος ἡμῖν τῆς ταπεινοφροσύνης ὑπέδειξεν», ὡς λέγει ὁ ὕμνωδός αὐτοῦ. Ὡς πρὸς τήν νηστείαν ὁ Ἅγιος Ἰωάννης λέγει: «νηστεία γάρ τῆς ψυχῆς ἐστὶ τροφή καί καθάπερ αὕτη ἡ σωματικὴ τροφή πιαίνει τὸ σῶμα οὕτω καί ἡ νηστεία τήν ψυχὴν ἐντονωτέραν ἐργάζεται. Κοῦφον αὐτῇ τὸ πτέρον (ἐλαφράν τήν κίνησιν) κατασκευάζει, μετάρσιον αὐτὴν ποιεῖ, τὰ ἄνω φαντάζεσθαι προξενεῖ, ἀνωτέρα τῶν ἡδονῶν τοῦ παρόντος βίου ἀπεργαζομένη. Ἡ μὲν νηστεία κουφότερον (λεπτότερον) ἐργαζομένη τόν λογισμόν, παρασκευάζει μετ' εὐκολίας τὸ πέλαγος τοῦ παρόντος βίου διαπερᾶν», (Ὁμιλία 1,4 εἰς Γένεσιν).

Ἡ νηστεία, ἡ μετάνοια καί ἡ προσευχή, ἀγαπητοί μου, εἶναι τὰ ὄπλα τοῦ ἀγῶνος

κατά τῶν παθῶν καί κατά τοῦ διαβόλου, τοῦ πατρός τοῦ ψεύδους καί τῆς πλάνης. Εἶναι τά πνευματικά ὄπλα, μέ τά ὁποῖα ἡ τόν Χριστόν ἐνδεδυμένη ψυχή θά δύναται νά ἀνθίσταται εἰς τούς ποικίλους πειρασμούς καί διωγμούς, ἕνεκεν τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τόν μαθητήν αὐτοῦ Τιμόθεον. «Καί πάντες δέ οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διωχθήσονται», (Β΄ Τιμ. 3,12). Ἀντιθέτως «πονηροὶ δέ ἄνθρωποι καὶ γόητες προκόψουσιν ἐπὶ τὸ χειρόν, πλανῶντες καὶ πλανώμενοι.», (Β΄ Τιμ. 3,13).

Δεηθῶμεν τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ καί μετὰ τοῦ ὕμνωδοῦ εἴπωμεν: «Ταῖς ἐξ ἔργων καυχήσεσι, Φαρισαῖον δικαιοῦντα ἑαυτὸν κατέκρινας Κύριε, καὶ Τελώνην μετριοπαθήσαντα, καὶ στεναγοῖς ἰλασμόν αἰτούμενον, ἐδικαίωσας· οὐ γὰρ προσίεσαι, τοὺς μεγαλόφρονας λογισμούς, καὶ τὰς συντετριμμένας καρδίας, οὐκ ἐξουθενεῖς· διὸ καὶ ἡμεῖς σοὶ προσπίπτομεν, ἐν ταπεινώσει, τῷ παθόντι δι' ἡμᾶς· Παράσχου τὴν ἄφεσιν καὶ τὸ μέγα ἔλεος». Ἀμήν.

Καλή καὶ εὐλογημένη Τεσσαρακοστή.

Μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν εἰς τὸ κέρασμα καί εἰς τὴν ἐν συνεχείᾳ παρατεθεῖσαν τράπεζαν ὁ Μακαριώτατος εἶχε τὴν εὐκαιρίαν νά ἀκούσῃ ἐκ τοῦ Ἱερέως καὶ τῶν Ἐπιτρόπων θέματα ἀπασχολοῦντα τὴν Κοινότητα καί νά δώσῃ ἀπαντήσεις περὶ τῆς διευθετήσεως καὶ ἐπιλύσεως αὐτῶν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<http://youtu.be/5-bVrApI6q8>

